

Er en medlemsstat eller en lokal myndighed i en medlemsstat forpligtet til ved beregningen af lønnen for en overenskomstansat i det offentlige at tage hensyn til beskæftigelsesperioder ved visse organer i Schweiz, som kan sidestilles med de organer, der er omhandlet i § 41, stk. 2, i Tiroler Landesvertragsbedienstetengesetz (lov om overenskomstansatte i delstaten Tirol) (eller § 26, stk. 2, i Vertragsbedienstetengesetz 1948 (lov af 1948 om overenskomstansatte)), uden tidsbegrænsning, eller skal aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, især artikel 9, stk. 1, i bilag I til aftalen derimod fortolkes således, at godskrivningen af beskæftigelsesperioder kan begrænses til de beskæftigelsesperioder, som den offentligt ansatte har tilbagelagt i Schweiz efter aftalens ikrafttræden den 1. juni 2002?

2) I den svenske medbeståmmandelagen findes et forbud mod faglige arbejdskonflikter, der har til formål at ophæve en, mellem andre parter indgået, kollektiv overenskomst. Dette forbud finder dog i henhold til en særlig bestemmelse, som er en del af den såkaldte *lex Britannia*, udelukkende anvendelse, når en organisation vedtager foranstaltninger i anledning af arbejdsforhold, som medbeståmmandelagen finder direkte anvendelse på, hvilket i praksis indebærer, at forbuddet ikke finder anvendelse ved arbejdskonflikter mod udenlandske virksomheder, som tilfældigt er aktive her i landet, og som medbringer egen arbejdskraft. Er EF-traktatens regler om den frie bevægelighed af tjenesteydelser og forbuddet mod forskelsbehandling på baggrund af nationalitet samt udstationeringsdirektivet til hinder for en anvendelse af den sidstnævnte regel — som sammenholdt med de øvrige dele af *lex Britannia* i praksis også indebærer, at svenske kollektive overenskomster er gyldige og har forrang frem for allerede indgåede udenlandske kollektive overenskomster — ved arbejdskonflikter i form af blokade, som iværksættes af svenske faglige organisationer over for en besøgende virksomhed, der leverer tjenesteydelser?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. september 2005 af Arbetsdomstolen i sagen Laval un Partneri Ltd mod Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets afdeling 1 Byggettan og Svenska Elektrikerförbundet

(Sag C-341/05)

(2005/C 281/18)

(Processprog: svensk)

Ved kendelse afsagt den 15. september 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. september 2005, har Arbetsdomstolen i sagen Laval un Partneri Ltd mod Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets afdeling 1 Byggettan og Svenska Elektrikerförbundet forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1) Er det i overensstemmelse med fællesskabsrettens regler om den frie bevægelighed for tjenesteydelser, forbuddet mod forskelsbehandling på baggrund af nationalitet samt udstationeringsdirektivet, at faglige organisationer gennem arbejdskonflikter i form af blokader forsøger at få en besøgende virksomhed, der leverer tjenesteydelser, til at indgå kollektive overenskomstaftaler i værtslandet vedrørende arbejds- og ansættelsesvilkår, som beskrevet i Arbejdsrettens i ovenstående kendelse, såfremt loven i værtslandet er udformet således, at den lovgivning, der har til formål at gennemføre udstationeringsdirektivet, ikke indeholder udtrykkelige bestemmelser om anvendelse af arbejds- og ansættelsesvilkår i kollektive overenskomster?

Sag anlagt den 19. september 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-342/05)

(2005/C 281/19)

(Processprog: finsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 2005 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. van Beek og I. Koskinen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, stk. 1, og artikel 16, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹), idet den i strid med de i direktivets artikel 16, stk. 1, foreskrevne undtagelsesbestemmelser sædvanligvis har tilladt ulvejagt.

2) Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Artikel 16 i direktiv 92/43/EØF er en undtagelse til den strenge beskyttelsesordning for dyrearter, som er foreskrevet i artikel 12; den skal derfor fortolkes strengt. Artikel 16, stk. 1, indeholder to forudsætninger for at fravige ordningen i henhold til litra a) — litra e). For det første må fravigelsen ikke hindre opretholdelsen af den pågældende bestands bevaringsstatus i dens naturlige udbredelsesområde. For det andet er en fravigelse kun mulig, hvis der ikke findes nogen anden brugbar løsning.

Da der i Finland ikke foreligger en gunstig bevaringsstatus med hensyn til ulven, da der findes alternative løsninger og da jagttilladelser med hensyn til ulvejagt sædvanligvis udstedes, uden at det forskriftsmæssigt er blevet fastslået, om det drejer sig om enkeltindivider, der forårsager alvorlige skader, tillades ulvejagt i Finland i et omfang, som ikke overholder forudsætningerne i artikel 16, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF.

(¹) EFT 1992 L 206, s. 7.

Sag anlagt den 19. september 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-343/05)

(2005/C 281/20)

(Processprog: finsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 2005 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Pignataro Nolin og M. Huttunen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og direktiv 2001/37/EF (¹), idet

den ikke har sikret, at Ålandsøerne i sin retsorden har gennemført artikel 8 a i direktiv 89/622/EF, der blev indsat ved direktiv 92/41/EF, og som nu er indeholdt i artikel 8 i direktiv 2001/37/EF

og

idet den ikke har sikret, at det i ovennævnte fællesskabsbestemmelser indeholdte forbud mod markedsføring af tobak,

som indtages oralt, overholdes på skibe, der er registreret i Finland.

- 2) Republikken Finland tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Direktiv 92/41/EØF er anført i fortegnelsen i bilag II til direktiv 2001/37/EF og skulle derfor have været gennemført i national ret den 1. juli 1992. For så vidt angår Finland har tidspunktet for gennemførelse i national ret været Finlands tiltrædelse af EU den 1. januar 1995, selv om det må fastslås, at Finland i henhold til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde allerede siden den 1. januar 1994 har været forpligtet til at overholde direktivet.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EF af 5.6.2001 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer (EFT L 194 af 18.7.2001, s. 26).

Appel iværksat den 21. september 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 12. juli 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (enedommer) i sag T-157/04, Joël De Bry mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-344/05 P)

(2005/C 281/21)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. september 2005 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved befuldmægtigede Lidia Lozano Palacios og Hannes Kramer til prøvelse af dom afsagt den 12. juli 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (enedommer) i sag T-157/04, Joël De Bry mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Ophævelse af den appellerede dom.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen og giver sagsøgte i første instans medhold i dennes påstande, og som følge heraf frifindes Kommissionen i sag T-157/04.